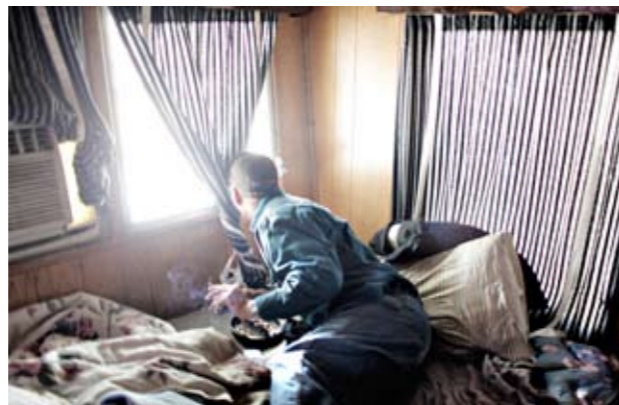

sexforbrytere

Jegeren
Judy Cornett
jakter på en
sexforbryter,
som satte
fiskekroker i
offeret. Her
holder hun en
utskrift fra
internett med
forbryterens
bilde og
personlige
data.

Jaget vilt En sexforbryter ser ut av vinduet i trailerboligen sin. Han og de andre forbryterne deler en slik trailer med opptil tre andre. Etter kl. 22 skal alle være innendørs.

De utilgivelige.

I St. Petersburg, Florida har 100 sexforbrytere og pedofile forskanset seg i en trailerpark løsrevet fra resten av samfunnet. De er utstøtt og lagt for hat. Er det handlinger som er så onde at vi aldri skal gi mennesket en ny sjanse?

THOMAS AUE SOBOL
Frilansjournalist

St. Petersburg, Florida. Det bugner av cornbeef, gulrøtter, kål og poteter på middagsbordet stående i midten av Florida-trailerparken. Rundt den hvite duken sitter en tidligere operasjonssykepleier, en tidligere direktør i et nanotekfirma, en gartner og en krigsveteran. Vennene snakker sammen om personlige problemer, men også om politikk, Obama og *change*. Selv blant USAs mest forhatte forbrytere bringer den nye presidenten håp om forandring.

Jeg er invitert til middag, men tenker mer på vertskapets forbrytelser enn på hvordan maten smaker. Jeg tenker på den suksessrike forretningsmannen Jim da han gikk for å møte en 14-årig gutt han hadde chattet med på nettet (men som viste seg å være politi). På sykepleieren Chuck som guidet pedofile rundt i cyberspace. Andrea, som forgrep seg på en lille piken hun ble satt til å passe på. Er disse menneskene virkelig de perverse monstre som dommene mot dem forteller om?

Sexforbrytere i Florida er jaget vilt. De blir drevet ut av samfunnet, ned under broer, inn i skogene eller klumpet sammen i trailerparker som denne i Pinellas County nær Floridas fjerde største by, St. Petersburg.

Dersom eks-forbryterne søker seg til vanlige boligstrøk, smekker deres navn og ansikter opp på plaktater eller på løpesedler i det

Delvis fri
Den tidligere operasjonssykepleieren Chuck har sonet sin straff for sexovergrep og har et rom i trailerparken. Chuck får ikke bo i nærheten der barn ferdes.

lokale supermarkedet, hvorpå de bliver jaget ut igjen. Eller slått ihjel. De er utstøtt av samfunnet, sier de selv. Uønsket, Utilgitt. Eller som parkens direktør Jim Broderick formulerer det, da han refererer til en middelalderpraksis som overlevede langt opp i det 20. århundre:

«Vi er den moderne tids spedalskhetskoloni.»
Florida Justice Transitions heter den privateide trailerparken hvor 100 pedofile har forskanset seg. Parken ble startet av en mor til en

Utsøtt Forbryterne selv kaller trailerparken en moderne spedalsk-hetskoloni. Alle foto: STEVEN ACHIAM

sexforbryter som ingen ønsket som nabo. Navnet signaliserer en søken etter rettferdighet og en tro på at mennesket kan forandre seg. Men hva er rettferdig når vi snakker om misbruk av barn? Er det forbrytelser så onde at vi aldri skal gi forbryteren en ny sjanse?

Verre enn mordere. Den høye, litt kraftige 59-årige Charles Milczarek – også kalt Chuck – kommer slentrende mellom trailerne i det amerikanerne kaller *Den Perverse Park*. Operasjonssykepleieren har oppholdt seg fem år i tre forskjellige fengsler. For to uker siden flyttet han inn i et ettroms sementrekkehus her, som vender ut mot den summende hovedveien 275.

«Biler, motorsykler og ghettoblastere. Det er alt sammen deilig bråk. Det er lyder jeg ikke har hørt på fem år. Det er livet... jeg er tilbake. Fri igjen,» sier Chuck, men tilføyer like etterpå:

«Vel...til en viss grense.»

Sykepleieren er sexforbryter, og så lenge han er under tilsyn – de neste fem årene – dikterer boligrestriksjoner at Chuck ikke får bo innenfor 1000 fot (ca 300 meter) av bussholdeplasser, kirker, skoler eller andre steder der barn ferdes. Han må være på rommet sitt hele natten - politiet har festet en GPS-rem rundt ankelen hans, så de kan følge alle hans bevegelser.

«Jeg har vært på andre siden av broen der sexforbrytere sover i

pappkasser. Jeg takker Gud for at jeg kan få bo her i trailerparken,» sier Chuck.

Utenfor blafrer det amerikanske flagget over pastellfarvede trailere. I hver enkelt er 2-4 mennesker klemt sammen i trange rom eller i skjeve tilbygg, som ikke alltid har vinduer.

«Ute i verden, synes selv mordere de er mer verd enn oss. Her blir jeg ikke sett på med avsky,» fortsetter Chuck og avslører det som raskt blir klart: Sexforbryterne føler seg udstøtt av samfunnet, men de ser også livet i parken som en beskyttelse mot samfunnet.

Kort tid etter at Chuck flyttet til Florida i 2000, ble det slutt med kjæresten. Chuck begynte å oppsøke fantasy-chatrom på internettet. Sykepleieren lærte seg hvor barnepornoen fantes, og ledet også andre til den. En dag kom han i kontakt med en 14-årig gutt, som viste seg å være en politimann. Politiet fant en datamasin med fem barnpornobilder på Chucks adresse.

«Det var ikke, fordi jeg samlet 80 000 bilder av ville ting,» sier han unnskyldende.

Om en uke kommer familien, som han ikke har sett på fem år. «De er sinte. Ut over alle grenser. Min søster kan ennå ikke forstå det som er skjedd. Hun bærer fremdelede nag til meg. Men min familie sier helet tiden at de ikke har holdt opp med å elske meg... jeg er deres bror... jeg vet at jeg har såret dem.»

»
Sexforbryterne føler seg utstøtt av samfunnet, men de ser også livet i parken som en beskyttelse mot samfunnet.

sexforbrytere

De utilgivelige.

Under oppsyn

Politiet patruljerer trailerparken. Her har de nettopp anholdt en beboer, som hanlet crack. Parken har problemer både med med narkotika og prostitusjon.

Isoleres

En ny beboer flytter inn i trailerparken.

Større frihet Etter å ha sittet 18 år i fengsel ble Dave satt inn på ubestemt tid i det beryktede Jimmy Ryce-senteret. Nå er han satt fri og har nettopp flyttet inn i trailerparken sammen med moren.

Boligrestriksjoner på 1000 fot eller mer er innført utallige steder. I Miami er grensen 2500 fot, og det har sendt sexforbryterne ut av byen.

Venter på hilsen fra omverden Selv om beboerne håper å få et postkort fra familie eller venner, kommer det mest regninger i postkassene til trailerparken. Mange har mistet kontakten med sine nærmeste.

De er monstre! Bak rattet i en splitter ny tinngrå Chrysler 300 sitter en dame med halvlengt, pjukskete hår, rosa lebestift og en 9mm i håndvesken. Det er Judy Cornett – en Florida-mor som har viet sitt liv til å sette sexforbrytere bak TREMMER. I telefonen sa hun at de alle burde sendes til Alcatraz – den beryktede fengselsøya i San Francisco-bukten, som stengte i 1963. Sammen skal vi på et såkalt 'mobil operation'.

«Han satte fiskekroker i offeret sitt, og innrisset sine initialer på brystet hennes. Ingen ville ha ham boende, så han endte opp i trailerparken,» sier Judy om mannen vi skal oppspore. Sexforbryteren bodde tidligere i en annen trailerpark som Florida Justice Transitions sto bak i naboamtet Hillsborough. Judy mente at parken lå for tett på barnefamilier, og da hun kontaktet pressen, brøt helvete løs. I Hillsborough er det nå satt en grense: Ikke flere enn hver tiende beboer i en trailerpark kan være sexforbryder. Blir den samme loven innført i Pinellas, bliver Chuck og de andre beboerne kastet på gaten.

«De satt med bøyde hoder, og et øyeblikk hadde jeg vondt av dem, men så sa jeg til meg selv: Vent et øyeblikk, disse mennesker er monstre,» forteller Judy om Hillsborough-forbryterne. Neglene hennes borer seg ned i en utskrift av den 35-årige hvite mannen vi jakter på, og hvis offer var hans 15-årige kjæreste.

«Jeg er ikke John Coeuy.» John Coeuy er symbolet på ondskap i Florida, og sexforbryterne trekker frem Coeuy når de skal fortelle om hvem de ikke er. «Jeg er ikke John Coeuy,» lyder klageropet fra trailer til trailer. I 2005 kidnappet Coeuy den 9-årige Jessica Lunsford. Sexforbryteren voldtok Jessica og stengte henne inne i skap i tre dager, før han begravet henne levende i bakhagen.

Kort tid etterpå underskrev daværende guvernør Jeb Bush Jessicas Lov, som fordoblet Floridas strammeramme for sexforbrytelser. Det koster nå minst 25 år bak gitter dersom man forgriper seg på et barn under 12 år. Dertil kommer livslang monitorering med GPS. Floridas nulltoleranse overfor kriminelle har fylt fengslene til bristepunktet – siden år 2000 er antallet bak lås og slå vokst fra drøyt 71 000 til over 100 000.

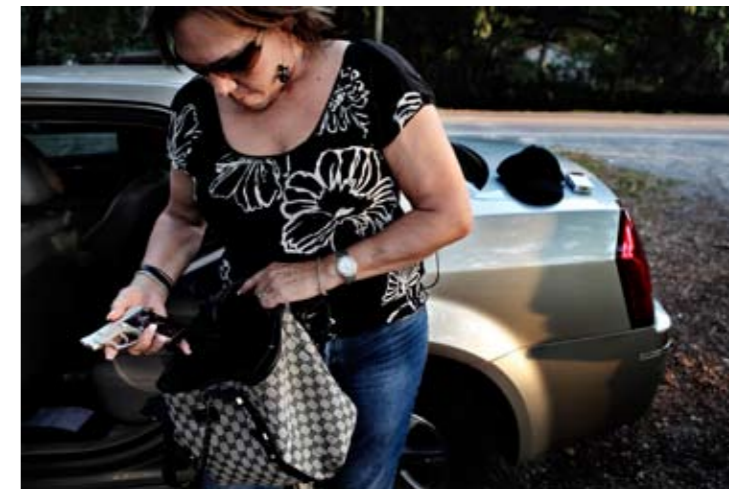
Flere enn 40 stater har latt seg inspirere av Jessica-loven, og boligrestriksjoner på 1000 fot eller mer er innført utallige steder. I Miami er grensen 2500 fot, og det har sendt sexforbryterne ut av byen – over 50 pedofile lever under Julia Tuttle-broen.

Noen borgerrettighetsgrupper og forskere advarer om at det neppe er noen løsning å skubbe USAs over 500 000 registrerte sexforbrytere ut over kanten av samfunnet, og at boligrestriksjonene skaper falsk trygghet, fordi ni av ti sexforbrytelser begås av én offeret kjenner. Andre aktører gir nettopp hardere straffer og den offentlige overvåkingen æren for det faktiske fall i antall sexforbrytelser.

Det er blitt mer enn en halvering i dokumenterte overgrep siden problemet toppet seg på begynnelsen av 90-tallet, da det var omlag 150 000 årlige tilfeller over hele landet.

Dobbelt så slemme sammen. «Som individer er vi slemme, men som par er vi dobbelt så slemme,» sier 43-årige Robert. Han og 28-årige Andrea er et av få kjærestepar i trailerparken.

«Det mest skremmende er tanken på at vi ender opp med å bli fullstendig selvforsynte,» mener Robert, «at vi blir så utstøtt, at vi dyrker vår egen mat og ikke har bruk for noen utenfra. Det er det samfunnet ønsker: Hold dem vekk fra oss! Men vi skal ikke være vår egen lille forening, for det er som å innrømme at vi er onde mennesker.»

«Gun swinger»? Judy Cornett på jakt etter sexforbrytere. Hun kjører alltid rundt med en 9mm i håndvesken. Noen kaller henne en «gun swinger», andre roser henne for at hun beskytter Floridas barn.

Robert leser til en bachelor i bedriftsledelse, Andrea i kommunikasjon. De er fjernstuderende, og det er 45 minutter til deadline på Andreas første skriftlige oppgave.

Mens overkroppen vugger frem og tilbake, forteller hun sin historie:

Fra Andrea var tre år ble hun misbrukt av en venn av familien og av sin danskfødte bestefar. Etterhvert også av storebroren - daglig. En dag trykket Andrea på alarmknappen. «Du skal ikke få ødelegge familien,» raste foreldrene, så Andrea slapp først fri fra misbruket da hun var 21 år. Året etter passet hun barnet, som hun er dømt for å ha forgrepet seg mot.

«Jeg kan ikke si at jeg ikke visste hva jeg gjorde. Å krenke et barn er noe du lærer. Jeg forbandt misbruket med kjærlighet... jeg mener, jeg visste ikke hva kjærlighet var... jeg forvekslet det. Det er aldri noen unnskyldning for å skade et barn. Aldri!»

Da Andrea søkte hjelp på et psykiatrisk sykehus, ringte legene til politiet. Hun inngikk forlik og fikk fem års fengsel og ti års tilsyn.

Robert er dømt for i beruset tilstand ha befølt en 10-årig jente. Ekskonen anklaget ham senere for også ha befølt sine egne barn, Robert nektet – det gjør han fremdeles - men dommeren sendte også ham fem år i fengsel pluss ti år med tilsyn. Det var slik Robert og Andrea møtte hverandre: Under en picnic i trailerparken, avskåret fra verden utenfor.

I begynnelsen drakk Robert mye, men terapien hjalp, og nå jobber han med å vedlikeholde trailerne og holde narko og prostituerte ute av parken.

Amerikanske studier viser at 5-15 prosent av straffede sexforbrytere begår nye overgrep. Hvordan skal vi være sikre på at Robert og Andrea ikke er to av dem?

«Den eneste måten å overbevise deg om at jeg aldri vil gjøre det igjen er...aldri å gjøre det igjen. A-L-D-R-I.»

Robert staver seg gjennom ordet.

I fjor ble en kvinne myrdet i trailerparken, men morderen var en av de få som ikke var dømt for sexforbrytelser. Det er i det hele tatt en rå virkelighet i St. Petersburg. Innenfor få måneder blir to barn drept i bandeoppgjør. Parkens direktør, Jim Broderick, skryter av at ingen beboere har forgrepet seg mot barn siden parken for alvor åpnet i 2005. Det skyldes den ukentlige terapien og forpliktelsene overfor fellesskapet, hevder han.

En dag bliver jeg med til terapien i et tapetblomstret lokale. Noen av de 30-40 forbryterne som sitter benket under neonylset har flere arr etter knivstikk på kroppen, enn de har tatoveringer.

På bakerste rekke går Chucks ben konstant opp og ned.

sexforbrytere

De utilgivelige.

«Er du avhengig av sex? Lette du etter kjærlighet på alle de gale stedene?» spør terapeuten Don Sweeney.

Chuck forteller om chatrommene med en viss uskyld i stemmen. «Jeg oppfordret aldri noen til å møtes. Jeg sendte aldri porno til noen. Jeg fortalte dem bare hvor de kunne finne det.»

«Hva fikk du selv ut av det? Ville du bare hjelpe ensomme sjeler på nettet?» spør terapeuten ironisk.

Sexforbryterne fniser.

«Okay, okay,» sier Chuck og erkjenner at han ville møte det han trodde var den 14-årige gutten.

Etter et par dager i parken har jeg en følelse av at forbryterne bekrefter hverandre i, at det ikke er så galt det de har gjort. Jeg trekker Sweeney til side. Risikerer ikke parken å skape sin egen lille subkultur, som får onde forbrytelser til å fremstå som noe normalt?

«Omverdenen minner disse mennesker konstant om at de ikke er normale. De vet at der er noe galt med dem,» svarer Sweeney avvisende. Han forteller historien om et annet barn som har gitt navn til lovgivning i Florida: I 1995 ble den 9-årige Jimmy Ryce voldtatt og drept av en tidligere dømt sexforbryter. Det førte til opprettelsen av et Jimmy Ryce-senter, hvor sexforbrytere som har sonet sin straff, sperres inne på ubestemt tid, hvis leger vurderer at de er for syke til å leve i samfunnet. Men senteret er samtidig blitt kritisert for å mangle behandling.

«Florida er en politistat. Den tror ikke på at folk kan forandre seg. Den tror på å straffe,» insisterer Sweeney.

«Men er det ikke nødvendig å overvåke disse menneskene inntil man er sikker på at de ikke begår nye forbrytelser?»

«Det kan der være noen fordeler i. Men hvis disse mennesker føler at de aldri blir tilgitt, og de aldri får et normalt liv, så kan det få de sykeste til å gi opp. Det finnes dem som slår det neste offer ihjel, fordi de vet at de får en livstidsdom hvis de blir tatt.»

Ut på Alcatraz. Mens mørket sniker seg inn over St. Petersburg, fortsetter Judy Cornett jakten på den 35-årige fiskekrokforbryteren. Judy støtter 1000 fots-reglen. Sexforbryterne skal holdes vekk fra barn.

«Men hvor skal sexforbryterne bo - Alcatraz var vel en spøk?»

«Nei! Hvis jeg var mangemillionær ville jeg kjøpt det stedet og sendt dem alle dit.»

Kritikerne kaller pedofiljegeren Judy Cornett for en selvtoktsutøvende *gun-swinger*. Andre roser henne for å redde Floridas barn. For Judy er

det også en personlig sak. Den 32-årige sexforbryteren Kevin Kinder utsatte i 1992 Judys sønn og hans kamerat gjennom flere timer med seksuell tortur. Mens sønnen etterpå endte opp med narkotikamisbruk og forsøkte å ta livet sitt, slapp Kinder ut av fengselet etter seks år. Hvor enn han flyttet, fulgte Judy etter, delte ut løpesedler, advarte naboer. Sexforbryteren ble jaget ut av elleve nabolag, før han gikk under jorden og brøt sine tilsynsregler. Det sendte ham tilbake i fengsel – denne gang på livstid. Siden har Judy dannet *Safety Zone* – et nettverk av 50 barn og voksne som patruljerer gatene og lærer barn å avvise fremmede. De voksne frivillige går med svarte armbånd – et symbol på det onde og på dødsstraff.

«Jeg har snakket med sexforbrytere som, etter å ha sittet i fengsel nå forsøker å bli bedre mennesker - skal de ikke få sjansen til å bevise det?»

Samhold En del av beboerne er samlet til middag hos Jim - direktøren for trailerparken, som også er tidligere sexforbryter. Fra v. Chuck, direktøren Jim, trailerparkens gartner og Ruth - parkens sekretær, som er gift med den overgripsdømte krigsveteranen sittende ved bordenden.

«Er du homo eller heteroseksuell,» spør Judy.

«Hetero.»

«100 prosent?»

«Ja.»

«Hvis jeg sender deg i terapi hos verdens beste terapeut, og sier til ham at du ikke vil være heteroseksuell lenger, men homoseksuell, vil han så kunne få deg til det?»

«Det du sier er at disse menneskene aldri vil forandre seg?»

«Nettopp. Og det vil en ekte pedofil også si.»

Jeg tenker på Andreas historie.

«Men noen av disse menneskene ble selv misbrukt som barn, skal de ikke ha en sjanse...?»

«Jeg faller ikke for det,» avbryter Judy, «hvis du selv var blitt misbrukt, og du fikk tanker om å misbruke et barn, ville ikke da søke hjelp?»

«Men når man har sonet sin fengselsstraff, bør man ikke så få tilbake sine rettigheter som borger?»

«Hvis du forgriper deg mot et barn, så har du ingen rettigheter.

Ordsmakten kan ikke klare alt for oss - vi må beskytte barna våre. Disse menneskene er syke!» svarer Judy.

«Jeg er sivilisert.» Da jeg igjen besøker Chuck, forteller han at han vil søke jobb på byens sykehus for krigsveteraner.

«Vil jeg begå en ny forbrytelse? Ved Gud, nei! Vil jeg? Jeg vet det ikke. Men jeg har ikke noen grunn til å gjøre det, ser du. Jeg vet, at det jeg gjorde var galt. Jeg er et sivilisert menneske. Det var mot naturen.»

«Du sier at du er sivilisert - burde det ikke ha forhindret deg i å begå den første forbrytelsen?»

«Hvorfor gjorde jeg noe så dumt? Jeg har spurt meg selv det spørsmålet mange ganger. Led jeg av savn som barn? Nei! Min mor og far var sammen til det siste, jeg vokste opp i en kjærlig familie. Alle mennesker kan begå en slik feil. Psykiateren må hjelpe meg med å finne ut av, hvorfor jeg gjorde det.»

«Tenk du noengang på hvordan barna på pornobildene har det?»

«Ja! Kunne jeg ha endret på deres situasjon? Nei. Ble jeg tent av dem? Nei. Jeg bare på dem. Hvordan deres liv er? Jeg er sikker på at det er feil. Barna på bildene vil sikkert selv bli overgripere. Ja, jeg føler skyld. Det gjør jeg virkelig.»

Felles trøst Robert og Andrea er blitt kjærester i trailerparken, og kjemper for å tilgi sine egne overgripere, og for selv å bli tilgitt. Paret drømmer om barn, men det er først mulig etter 2017, da tilsynsperioden er over, ellers vil staten ta barna. Alle foto: STEVEN ACHIAM

Tilgivelse. En kveld forteller Andrea at hennes store drøm er å få barn, men at det først er mulig etter tilsynsperioden slutter i 2017 - ellers vil staten ta dem. Så snakker hun om tilgivelse.

«Hvis du ikke tilgir andre, vil Gud heller ikke tilgi dig. Det er det som skremmer meg. For jeg vil tilgis.»

Andrea smiler forlegent, som om hun er grepet i å si noe noe forbudt.

«Jeg har selv vanskelig for å tilgi de som misbrakte meg. Hver morgen sier jeg til meg selv: Andrea, i dag tilgir du dem, og du tilgir deg selv.»

Hun forteller om dødstruslene i fengselet, og om de på jobben som vil sprengre trailerparken i luften. «Men jeg vil aldri fortryde, at jeg meldte meg selv,» erklærer Andrea.

Robert har ennå vanskeligere for å tilgi sine krenkere. Vi sitter i parkens hvite Ford-kassebil på vei for å hente Andrea fra jobben i Thrift City USA, der hun selger brukte klær, da Robert forteller hva som skjedde med ham.

«Fra jeg var 12 til 16 år, var jeg med i barnepornofilmer.»

Roberts mor kastet ham ut hjemmefra, og på gaten møtte han en annen hjemløs gutt som fortalte ham hvordan han kunne tjene penge.

«Når jeg ser tilbake på det nå...at folk fortalte meg hvordan jeg skulle bevege meg, filmet det på video og tok bilder...det forkrur hodet ditt som barn, men det er først senere du forstår, hvor ødelagt du er.»

Robert endte på et psykiatrisk sykehus i to år. Hvis Chuck ønsket å vite mer om konsekvensene for barna på pornobildene, kunne han bare gå de 200 meterne ned til Roberts trailer.

«Jeg synes de skulle lide en meget smertefull død,» sier Robert om filmfolkene. Han strammer grepet om rattet så man kan se blodet dunke gjennom underarmen.

«Jeg har ikke andre ord for det. Jeg prøver å la disse tingene være en del av min fortid, men filmene er stadig på nettet. De er der ute.»

Vi svinger inn på parkeringsplassen foran Thrift City, der Andrea venter. «Jeg ville elske å få barn med henne, men i 2017 vil jeg sikkert være gammel og trett. Jeg håper at jeg aldri kommer

til å holde henne tilbake.»

Robert løper ut og åpner døren for Andrea. Hun forteller at hun strøk på den skriftlige oppgaven.

100 pitbulls. Judy er fremme ved fiskekrokforbryterens hus. Hun lister seg opp og legger øret til døren. Der er mørkt innenfor. Så går hun bort til nabohuset – like etter kommer naboene løpende ut.

«Hvis vi hadde visst at vår nabo var sexforbryter, ville vi aldri ha latt barna leke i hagen!» roper de.

I samme øyeblikk svinger en mørk bil rundt hjørnet. Det er ham! Mannen med fiskekroken ankommer. Naboparet løper vekk, Judy hopper inn i bilen.

Da vi er på avstand av huset, spør jeg Judy hvorfor det ikke er en god idé å ha sexforbryterne samlet i én trailerpark, når de ikke får lov til å bo i villastrøkene. Parken er jo et form for mini-Alcatraz.

Men Judy sier at det bare er 700 meter fra Pinellas-parken til den nærmeste skolen. «Vil du helst ha ditt barn omgitt av én pitbull eller av 100?» spør hun.

«En dag vil en av dem jo gå til angrep.»

En hytte i fjellet. Når jeg går forbi Chuck for å si farvel, har han satt pelargonium-bloster på hagebordet, og i vinduet står det geraniumer. Han sier han har besluttet seg for å komme videre i livet sitt.

«Jeg vil ikke befinne meg i et hull resten av mine dager. Hva jeg gjorde var ufattelig, men jeg kan ikke endre på det. Hvis jeg henger igjen i fortiden vil jeg aldri vokse. Jeg vil gjøre alt jeg kan, for å bli et bedre menneske.»

Søsteren ringer, men Chuck tar den ikke. Vil han ikke lenger konfronteres med hennes skuffelser? Alle spørsmålene?

Chuck snakker om hvor han vil flytte når han er fri om fem år: Til en liten hytte i fjellene i New York State.

«Du sier du nyter bråket her, men du vil...»

«...isolere meg selv senere?» avslutter han selv setningen.

Kanskje har ikke Chuck behov for å ha Judy jagende etter seg, kanskje finner han sitt Alcatraz helt av seg selv.

Mord på sexforbrytere

Flere ganger er borgernes hat til sexforbrytere endt i blodbad. I 2005 ble 44-årige Michael Anthony Mullen dømt til 44 års fengsel, etter at han hadde myrdet to sexforbrytere funnet på statens internettregister.

Året etter skjøt en 20-årig mann to sexforbrytere fra staten Maine. Den ene av pistolmannens ofre var 24-årig William Elliot. Han hadde tidligere vært fengslet for å ha hatt sex med sin kjæreste, som kun var noen dager fra å fylle 16 år – statens seksuelle lavalder. Og i vinter frøs en hjemløs sexforbryter i Boston ihjel, fordi han ble nektet adgang til et herberg, som lå like ved en barnehage.